

מ"ת 61900/06/19 - מדינת ישראל נגד ארבל (אראל) אלוני,ראם ביריוקוב,אמיר אלוני,יגאל מנשה,גבריאל אנקונינה,ליאור ארביב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 61900-06-19 ישראל נ' אלוני ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. ארבל (אראל) אלוני 2. ראם ביריוקוב 3. אמיר אלוני 4. יגאל מנשה 5. גבריאל אנקונינה 6. ליאור ארביב

החלטה בעניינו של משיב 1

לפני בקשה למעצרו של המשיב 1 (להלן: "המשיב") עד תום ההליכים בהתאם לסעיף 21 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן - "חוק המעצרים").

רקע דיוני

נגד המשיב ושישה נאשמים נוספים הוגש ביום 27.6.19 כתב אישום הכולל בחובו שמונה אישומים.

עובדות כתב האישום, הן אלה שבחלק הכללי והן אלה שביחס לאישומים השונים, מתארות פרשה מורכבת, מתוחכמת ורחבת היקף של מרמה, במסגרתה קיבלו המשיבים במרמה ובנסיבות מחמירות מידי קורבנות, אזרחים המצויים במצב כלכלי ירוד אשר תרו אחר קבלת הלוואות, סכום כולל של למעלה מ- 14.4 מיליון ₪. באשר לתמצית עובדות כתב האישום, אצטט מתוך החלטתו של השופט ב' שגיא שניתנה בעניינם של משיבים 2-4, ביום 22.8.19:

"על-פי האמור בכתב האישום, המשיבים הוציאו אל הפועל תכנית מרמה מתוחכמת, נרחבת

ושיטתית, במסגרתה פגעו כלכלית באלפי אנשים אשר פנו אל החברה באמצעותה פעלו המשיבים, במטרה לקבל הלוואות בתנאים אטרקטיביים. הלוואות אלה הוצעו על-ידי המשיבים באמצעות פרסומים כוזבים ברשת האינטרנט, אשר שידרו מצג שווא של ביטחון ואמינות, ובדרך זו, פיתו חלק מהקורבנות להתקשר עימם בעסקאות אשר במסגרתן שילמו למשיבים כספים על-מנת לקבל הלוואות בתנאים אלה, וכן קיבלו פרטי קורבנות אחרים מגורמים שונים. מרביתם של קורבנות העבירה לא זכו לקבל הלוואות חרף תשלום כספים רבים לידי משיבים 1 - 4, והתברר כי קורבנות אשר קיבלו הלוואות, יכלו לקבלן מגורמים אחרים, מבלי לשלם את תשלומי המרמה הגבוהים למשיבים 1 - 4, ובכללם עמלה כוזבת בסך 10% מגובה ההלוואה ששולמה על בסיס מצגי שווא.

כפועל יוצא של תכנית המרמה, קיבלו המשיבים במרמה ובנסיבות מחמירות סכום העולה על 14 מיליון ש"ח, השמיטו הכנסות, ועשו פעולות ברכוש אסור. כתב האישום מפרט את דרך הקמתה של תשתית כלכלית נסתרת וסמויה, הכוללת חשבונות קש רבים, וכרטסות צ'ינג'ים, דרך שנועדה לאפשר למשיבים לקבל במרמה את כספי הקורבנות, תוך הונאת הבנקים וחברות האשראי, והכל לשם הסתרת רכוש ומתן דיווח כוזב לפי חוק איסור הלבנת הון. עוד מתואר כיצד קידמו ויישמו המשיבים את תכנית המרמה, וכיצד הוצגו שורה של מצגי שווא, אגב פתיחת "מחלקות" והצגתן כגופים נפרדים, באופן שיאפשר לאותן "מחלקות" לגבות תשלומי מרמה נוספים מאת הקורבנות. אין חולק, כי משיב 1, שאינו חלק מההחלטה הנוכחית, היווה את ראש הפירמידה המרמית, בעוד, וזאת ניתן ללמוד מכתב האישום, חלקם של המשיבים תואר כחלק דומיננטי ומשמעותי בבניית התשתית המרמית והוצאת התכנית העבריינית אל הפועל".

במסגרת האישום הראשון מיוחסות למשיבים 1-6 עבירה של קשירת קשר לפשע, ריבוי עבירות קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה של הלבנת הון וריבוי עבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד.

במסגרת האישום השני מיוחסות למשיבים 1-4 ולנאשמת נוספת שהינה חברה ריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד וריבוי עבירות של אי גילוי פרטים בעסקת מכר מרחוק. למשיבים 5-6 מיוחסות ריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

במסגרת האישום השלישי מיוחסות למשיבים ריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות.

במסגרת האישום הרביעי מיוחסות למשיבים ולנאשמת הנוספת עבירות מס.

במסגרת האישום החמישי מיוחסות למשיבים ולנאשמת הנוספת עבירות של הלבנת הון.

במסגרת האישום השישי מיוחסת למשיבים 1 ו-3 עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

במסגרת האישום השביעי מיוחסת למשיבים 1-4 עבירה של אי ביטול עסקה.

במסגרת האישום השמיני מיוחסת למשיבים 1-4 עבירה של הצהרה כוזבת בקשר לדמי הביטוח הלאומי.

יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרם של המשיבים עד תום ההליכים.

ביום 1.7.19 הוריתי על שחרורם של משיבים 5 ו-6 למעצר בית.

ביום 22.8.19 הורה השופט ב' שגיא על המשך מעצרם של משיבים 2, 3 ו-4 בתנאי פיקוח אלקטרוני.

ביום 16.9.19 ועל יסוד הסכמת בא כוח המשיב קבעתי כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית בעניינו של המשיב.

באותה החלטה, הוריתי על קבלת תסקיר שירות מבחן. התסקיר הוגש ביום 10.10.19 שמעתי את טיעוני באי הצדדים. על פי בקשת בא כוח המשיב, התרתי הגשת השלמת טיעונים בכתב. בא כוח המשיב הגיש טיעוניו בכתב ביום 23.10.19 ובא כוח המבקשת הגיש טיעוני תגובה ביום 31.10.19.

תסקיר שירות המבחן

ההמלצה שבסופו של התסקיר - שלילית. שירות המבחן מעריך כי על רקע התנהלותו של המשיב לאורך השנים והחזרתיות שבה, רמת הסיכון להישנות מעורבות בעבירות מרמה בפרט ולהתנהגות עבריינית פורצת גבולות בכלל הינה - משמעותית. שירות המבחן התרשם כי המשיב בעל יכולת קוגניטיבית ותפקודיות טובות, אך מאז היותו נער ושהותו במשך שנים במאסר לאחר שהורשע בעבירה של רצח, גיבש אישיות והפנים עמדות כוחניות ושוליות, צורך בבולטות ובהוכחת יכולת הצלחה, אף תוך שימוש בהתנהלות מניפולטיבית הכרוכה בניצול ובפגיעה. למרות השתלבותו בתהליך שיקומי במסגרת מאסרו הממושך, מעריך שירות המבחן כי המשיב חסר יכולת הבנה לתהליכים הקשורים בנסיבות התנהגותו העבריינית החוזרת, המהווים גורמי סיכון להישנות התנהלות שולית.

שירות המבחן בחן חלופת מעצר מוצעת בביתו של המשיב ובפיקוח עיקרי של אשתו ואף נפגש עם בני משפחה נוספים המוצעים כמפקחים. שירות המבחן התרשם כי המפקחים אינם מתאימים נוכח קושי מצדם לבחון לעומק את דפוסי המניפולטיביים והבעייתיים ולהשפיע על המשיב.

טיעוני באי כוח הצדדים

בא כוח המבקשת טען כי מסוכנותו הגבוהה של המשיב נלמדת מתוך עובדות כתב האישום והתמונה המצטיירת ממנו, וכי מעת שהמשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה אין להידרש לטענותיו המופנות נגד עובדות כתב האישום. לטענתו, קיימים מספר פרמטרים רלוונטיים לרמת המסוכנות והם: מספר הקורבנות הרב, רמת התחכום והיקפה של תכנית המרמה שהוציא המשיב אל הפועל, לצד מוקדי הסיכון שזיהה שירות המבחן ועברו הפלילי. פרמטרים אלה מלמדים, לשיטתו בא כוח המבקשת, כי מסוכנותו של המשיב אינה רק כלכלית כי אם כללית ולא ניתן לאיננה בחלופת מעצר. בא כוח המבקשת טען כי אין מסוכנותו של המשיב כמסוכנותם של משיבים 2-4, היות והערכתו של שירות המבחן את מסוכנותו של המשיב היא חדה וחד משמעית. כמו כן נטען כי עובדות כתב האישום מלמדות כי לא ניתן ליתן במשיב אמון. על כן טען, כי יש לאמץ המלצתו השלילית של שירות המבחן לפיה לא תסכון בעניינו חלופה ולהורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

בא כוח המשיב טען כי מסוכנותו של המשיב היא כלכלית וכי ככזו ניתנת היא לאיון. בתוך כך טען כי עברו הפלילי של המשיב אינו רלבנטי לבחינת מסוכנותו בגין כתב האישום הנוכחי, וכי גם מסוכנותו בגין הרשעתו בעבירות של מרמה והונאה בכרטיסי חיוב מתאימת נוכח סגירתה של הנאשמת הנוספת, וניתנת לאיון על ידי הגבלת שימוש בכרטיסי חיוב וגישה לרשת האינטרנט. בא כוח המשיב טען כי בהערכת מסוכנותו של המשיב יש להתחשב בכך כי הפך לבעליו של העסק בחודש פברואר 2019 וכי על פי טבלת הלקוחות שקיבלו שירות מהעסק אחראי המשיב רק ל-0.33% לקוחות כלפיהם בוצעו העבירות (439 קורבנות), כך שהיקף העבירות המיוחסות לו מצומצם. נטען כי מדובר בעסק שנוהל באופן מסודר ושימש כמתווך לחברות מימון גדולות במשק, ולא בעסק שפעל באופן מרמתי. נטען כי המשפט צפוי להתארך זמן רב וכי אף בכך שיקול לעניין הערכת מסוכנותו של המשיב. עוד, נטען כי מעצרו של המשיב פוגע ביכולתו להיערך להגנתו. כמו כן, נטען כי עיקרון השוויון מחייב אף הוא את שחרורו של המשיב ממעצר מאחורי סורג ובריח, נוכח שחרורם של יתר המשיבים לחולפות מעצר. בתוך כך, נטען כי מעורבים אחרים: נועם שץ, בר קדוש ודוד קיגלר מצויים לפני הליך שימוע כשהראשון מצוי במעצר בית והשניים האחרים אינם נמצאים במעצר כלל. עוד נטען מטעמו של המשיב, כי משהעסק נסגר ועובדיו פוזרו, אין חשש לשיבוש ההליך באמצעות ביצוע עבירות מרמה נוספות. נטען כי מרכז חייו של המשיב בישראל וכי הוא בעל משפחה, כך שאין חשש כי יימלט מן הדין. באי כוח המשיב טענו כנגד תסקיר שירות המבחן כי התסקיר לא בחן אפשרות להמשך מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, וכי הערכת קצין המבחן לעניין המפקחים שגויה. נטען כי עברו הפלילי של המשיב אינו יכול להשפיע על מסוכנותו, היות והמשיב ריצה את עונשו ועבר הליך שיקום.

בתגובה לטענות בא כוח המשיב, טען בא כוח המבקשת כי תפקידו של המשיב בהיררכיה העבריינית של תכנית המרמה היה בכיר ביחס לזה של נועם שץ אשר בעניינו טרם נתקבלה החלטה על העמדה לדין, וכי אף אין מקום להשוואה בין השניים, כאשר נועם שץ נעדר הרשעות קודמות ואילו המשיב בעל הרשעות בגין עבירות של רצח, שוד, קבלת דבר במרמה ועבירות נוספות. נטען כי סגירתו של העסק אינו מהווה פרמטר המפחית מסוכנותו, וכי עברו הפלילי של המשיב מלמד כי מסוכנותו אינה מתוחמת לסוג מסוים של עבירות. בא כוח המבקשת טען גם כי שני מעורבים נוספים שאוזכרו בטיעוני הסניגור הם עובדים שכירים שעבדו תחת המשיב ואין להקביל עניינם לעניינו של המשיב. באשר למשיב 5 נטען כי שימש "איש קש" בפרשה ועל כן סברה המבקשת כי נכון היה להורות על שחרורו למעצר בית. עוד נטען כי באיזון בין משך הזמן הארוך לניהול המשפט לבין מסוכנותו של המשיב אין בראשון להוות נתון המטה את הכף לעבר חלופת מעצר נוכח נתוניו ורמת מסוכנותו של המשיב, ובאשר לקושי בהערכות המשיב להגנתו בעודו במעצר נטען כי פתרון לכך יכול להימצא אף בין כתלי בית המעצר.

דין והכרעה

בטרם דיון והכרעה במחלוקת שבין הצדדים, ראוי להתייחס, ולו בקצירת האומר, לעילה למעצר עד תום הליכים, ככל שבעבירות כלכליות אנו עוסקים. אקדים ואומר כי הלכה היא שאין בהגדרה "עבירות כלכליות" או "עבירות רכוש" כמו גם "עבירות מרמה", כדי להביא מניה וביה למסקנה כי אין להורות על מעצר עד תום הליכים. השאלה עליה יש לתת הדעת בראשונה היא אחת: האם מתקיימת עילה למעצר. עילה למעצר יכול ותקיים גם בעבירות רכוש. מכלול נסיבות רלבנטיות הנעוצות במעשה וחומרתו, כמו גם נסיבות הקשורות לעושה, יש ויבססו עילה למעצר עד תום הליכים (בש"פ 5431/98 **רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל** פד נב (4), 268).

בהקשר זה מצאתי להביא מתוך החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 5777/18 **מדינת ישראל נ' אטיאס** (פורסם בנבו 6.8.18):

"אכן, בית משפט זה פסק כבר לא פעם כי גם עבירות כלכליות עשויות להקים עילת מעצר בגין מסוכנות -"באשר למסוכנות בעבירות כלכליות, ההלכה היא כי במקרים של עבירות כלכליות המבוצעות תוך התארגנות של קבוצת עבריינים, באורח שיטתי ומתוכנן, בהיקף כספי ניכר או תוך שימוש באמצעים מתוחכמים, עשויה לקום עילת המסוכנות... המסוכנות גוברת ככל שמתקיימים מאפיינים רבים יותר מבין אלו אשר נמנו לעיל" (בש"פ 8520/15 מדינת ישראל נ' בשיתי, [פורסם בנבו] בפסקה 28 (14.1.2016). וראו גם: בש"פ 8389/15 אבו כאטר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 17 (27.12.2015); בש"פ 7594/17 מדינת ישראל נ' זעירא, [פורסם בנבו] בפסקה 17 (2.10.2017); (בש"פ 7423/15 מדינת ישראל נ' ירמיהו [פורסם בנבו] (12.11.2015); בש"פ 4720/15 בן משה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 19 (28.7.2015); בש"פ 6393/13 שפק נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 8 (20.10.2013); בש"פ 3543/15 מדינת ישראל נ' כהן, [פורסם בנבו] בפסקה 10 (8.6.2015)). ברם, מסוכנות מחייבת כמובן בחינה של כל מקרה לנסיבותיו".

הנה כי כן, ככל אשר נלך על פי הנוסחה כמצוין בהחלטה זו, נבוא ממילא לכלל מסקנה כי במקרה שלפנינו, לנוכח עובדות כתב האישום, ריבוי אישומים, ההתארגנות, השיטה והתכנון המוקדם והמתוחכם, אזי נראה באופן ברור ונחרץ, כי קמה עילת מעצר משום מסוכנותו הרבה של המשיב.

משקבעתי כי קיימת במקרה שלפני עילה למעצרו עד תום ההליכים של המשיב, עולה ובאה השאלה השנייה, והיא, האם במקרה שלפני, יש להורות על חלופת מעצר, באופן בו הפגיעה בחירותו של המשיב תהיה פחותה מהפגיעה שבשלילת חירותו.

כידוע, על פי החוק והדין לפיו, דהיינו סעיף 21 (ב) לחוק המעצרים, הכלל הוא שעל בית המשפט לבחון, שמא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של העצור פחותה מאשר מעצר מאחורי סורג ובריח. ועוד יש להוסיף לכלל זה הקבוע בחוק כי החריג הוא דווקא בהחלטה למעצר עד תום הליכים תחת

אשר שחרור בערובה או כמו גם, מעצר בפיקוח איזוק אלקטרוני. לפיכך עולה השאלה האם מצויים אנו, במקרה של המשיב, בחריג לכלל, כאמור לעיל?

ככל שאני מעיין במחלוקת שבין הצדדים, נדמה כי השאלה העיקרית היא, האם יש לבחון שאלת מעצרו או שחרורו (לרבות מעצר באיזוק אלקטרוני) במנותק מעברו של המשיב דהיינו הרשעתו בעבירת רצח מלפני שנים רבות, וריצוי עונש מאסר ממושך בגין עבירה זו, או שמא יש לבחון שאלת מעצרו, בהתחשב בכך. עיקר טיעוני באי כוח המשיב נעוץ במעשי העבר של המשיב, והוא בכך, שיש להתעלם מהעובדה כי בשנת 1994, בהיותו קטין, כבן 15, נדון המשיב ביחד עם קטין אחר, בגין עבירת רצח, של המנוח, נהג מונית בשם דרך רוט, פרשה שהתפרסמה ברבים אותה עת, וידועה גם כיום, לעונש של מאסר בפועל למשך 16 שנים. הטענה היא, שבבוא בית המשפט, להחליט בשאלת מעצרו או שחרורו של המשיב, במקרה זה ראוי לבחון זאת במנותק מעברו הפלילי, כאמור. לפיכך, טוענים באי כוח המשיב, שיש לבחון שאלה זו בראי המעשה המיוחס לו בכתב האישום כאן בלבד, כלומר, לנוכח העבירות המיוחסות למשיב, עבירות מרמה בעיקרן, האם יש להורות על מעצרו עד תום הליכים או שמא להחליט על שחרורו או מעצרו באיזוק אלקטרוני.

באי כוח המבקשת, מתנגדים לנוסחה שהוצגה על ידי באי כוח המשיב, וטוענים כי אין להתעלם מעברו הפלילי המכביד של המשיב, מעבר לכך, טוענים הם, כי גם בהתעלם מעובדה זו, הרי שלנוכח המעשים המפורטים בכתב האישום, בלבד, יש להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ככל שאני בוחן העובדות על פי האישומים בכתב האישום, ובמנותק מעברו הפלילי של המשיב, דהיינו שבהיותו כבן 15 רצח אדם, על לא עוול בכפיו, ונדון למאסר ממושך אך לא למאסר עולם, אך משום היותו קטין, אני סבור כי גם במנותק לכך יש להורות על מעצר המשיב עד תום ההליכים. ואסביר.

אפנה בעניין זה, לעובדות כתב האישום על פי האישומים בו. מדובר במעשים חמורים ביותר שיש בהם כדי להצביע על אישיותו ואופיו של המשיב. גזילת כספי אנשים תמימים, מוחלשים, הזקוקים נואשות להלוואות כדי לכלכל צעדיהם, מעשיהם וחייהם, אשר נתנו מבטחם במשיב, וזה, על פי תמימותם וניצולה, גזל כספיהם, תוך ראיית עצמו בלבד. משמע, הוא בלבד הקיים והנחשב והאחרים בטלים כאילו אינם קיימים, ובשים לב, להיקפים האדירים של כספי המרמה שהוציא המשיב מאותם אומללים, כך על פי הראיות שבתיק, אני סבור כי מסוכנותו של המשיב גבוהה ביותר וכי יש לבחון חלופת מעצר באופן דקדקני ודווקני ביותר.

עיינתי עיין היטב בתסקיר שירות המבחן. שירות המבחן ותסקיריו, הם כלי עזר רב חשיבות, בבוא בית משפט ליתן החלטות מושכלות. על פי ההלכה הרווחת במקומותינו, בתי המשפט יתנו משקל רב ביותר להמלצות שירות המבחן, בבואם ליתן החלטות. ועוד נאמר, בפסקי הדין של בית המשפט העליון שלא בנקל יסטה בית המשפט מהמלצות שירות המבחן. ככל שבית המשפט ישקול לסטות מהמלצות שירות המבחן, הרי יעשה כן עת מצויים טעמים טובים וכבדי משקל. אפנה אך לאחד מבין ההחלטות ופסקי הדין הרבים בנושא זה:

"אמנם תסקיר שירות המבחן משמש אך ככלי עזר בידיו של בית המשפט והוא אינו חזות הכל, אך כבר נפסק כי על מנת לסטות מהמלצה שלילית של שירות המבחן נדרשים טעמים טובים וכבדי משקל (בש"פ 3150/15 מדינת ישראל נ' פלוני, [פורסם בגבו] פסקה 10

(12.5.2015); בש"פ 5191/13 אבו חאמד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 14
(29.7.2013)" (בש"פ 3322/18 מדינת ישראל נ' אדם איסמאעיל [פורסם בנבו] (29.4.18).

עיון בתסקיר מגלה כי, כדרכו המבורכת, ערך שירות המבחן תסקיר, מעמיק, יסודי ומקיף ביותר. שירות המבחן בחן כל פרט, עובדה ונסיבה רלבנטיות לעניין, בסופו של תסקיר מצא שירות המבחן כי בעניינו של המשיב מסוכנותו גבוהה ביותר עד כי לא מצא להמליץ על שחרור המשיב.

איני מתעלם מכך, ששירות המבחן, שילב בתסקיר עובדות מעברו הפלילי של המשיב, ולמעשה מהתנהלותו על פי עברו זה, התנהלות הרוויה במסוכנות רבה משום הישנות של התנהגות עבריינית ופורצת גבולות. יחד עם זאת, ראוי לבחון המרכיבים הבסיסיים והעיקריים אשר הביאו את שירות המבחן להמליץ המלצתו. המלצת שירות המבחן הינה תוצאה של בחינה כוללת של מסוכנות המשיב.

אלא, שבאשר לשאלה שהצבתי לעיל, ומצויה במחלוקת בין הצדדים, דהיינו האם בחינת מסוכנותו של המשיב, ושאלת שחרורו או מעצרו באיזוק אלקטרוני, תיעשה במנותק מעברו הפלילי, אני סבור כי בנפרד ממסקנתי לעיל, לפיה מסוכנותו של המשיב גבוהה ביותר ואין להורות על שחרורו, במבחן, המנתק את מכלול השיקולים מעברו הפלילי, איני רואה עין בעין, מקרהו של המשיב, כפי שמבקשים באי כוחו לבחון.

יש לבחון מסוכנותו של המשיב, גם על פי עברו הפלילי. וכאן יש לפרט ולציין במה דברים אמורים. כפי שצוין לעיל, ביום 9.1.94 בעת שהיה המשיב כבן 15 רצח ביחד עם אחר את נהג המונית דרך רוט, רצח שהיכה גלים בציבור. נהג מונית אומלל, על לא עוול בכפו נרצח על ידי שני קטינים. משום היותו קטין לא נדון המשיב לעונש חובה של מאסר עולם אלא, נגזר דינו ביום 24.10.94, למאסר למשך 16 שנים.

כארבע שנים לאחר שנדון למאסר כאמור, ובעת שהיה המשיב, מן הסתם, בחופשה ממאסר, ביום 3.2.98, ביצע המשיב ביחד עם אחר עבירה של שוד מזוין ועבירות נלוות של ניסיון שוד, קשירת קשר לפשע ותקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו. בגין כך, נדון ביום 30.5.00 לעונש מאסר למשך 5 שנים המצטבר לעונש המאסר שנדון בגין רצח נהג המונית דרך רוט.

אלא שבכך לא די. ביום 18.5.14 בעת שהיה משוחרר ממאסרו בגין הרצח והשוד, כאמור לעיל, שחרור לשם הליך שיקומי בשב"ס, נדון המשיב בגין עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ניסיון לקבל דבר במרמה, הונאה בכרטיס חיוב, קבלת דבר במרמה והפרת הוראה חוקית, עבירות מיום 6.3.12, לעונש מאסר למשך 12 חודשים, שמחציתם בחופף לעונש המאסר של חמש שנים, כמפורט לעיל, ומחציתם במצטבר (ת.פ 59889-10-13 שלום תל אביב). כידוע, כיום ניתן לעיין בתיקי בית המשפט באמצעות תכנת "נט המשפט" וכך עשיתי. עיינתי בגזר הדין של בית משפט השלום עת נדון למאסר למשך 12 חודשים, ואני סבור כי יש בו הרבה כדי להאיר מי האדם שלפני, כלומר, מי הוא המשיב המבקש להשתחרר ממעצרו.

וכך נאמר על ידי כב' השופטת ל' מרגולין בגזר הדין מיום 18.5.14:

"כשלעצמי, בהליך הנוכחי אני סבורה כי נקודת הכובד והחומרה אינה מצויה בעיקרה בשלושת המעשים של ההונאות ושל קבלת הדבר במרמה, מעשים שהם חמורים אמנם, אך סכומם אינו ניכר והם לא לוו בתחכום מיוחד או בפעולות נלוות מיוחדות. עיקר החומרה בעיניי נוגע לעובדה שבשלושת המעשים האמורים הפר הנאשם לא רק הוראה חוקית שניתנה לו מאת מנהל בית הסוהר, אלא הפר את האמון שניתן בו במסגרת הליכי שיקום, אמון שאפשר לו לצאת במסגרת עבודות שיקום מכותלי בית הסוהר ולעבוד כפועל בנגריית אגוז, בחופש פעולה יחסי. בנוסף, אני רואה חומרה בהתנהלות הנאשם בהפרעה לשוטר, בעת שעורר את חשד השוטרים בכך שהתייצג ככזב בשם אחר, פתח במנוסה וחמק מן השוטרים, גם לאחר שהודיעו לו כי הוא עצור. השוטרים הצליחו לעצור את הנאשם רק לאחר שהתייזו לעברו גז פלפל".

ועוד יש לעיין בדברי המשיב, בדיון מהמועד הנ"ל, עת ביקש מבית המשפט כי יקל בעונשו. וכך אמר המשיב לבית משפט השלום בטרם נגזר דינו (העתקה מתוך פרוטוקול הדיון):

"אני חושב שעשיתי את המעשים האלה מתוך מקום של איזושהי זעקה לעזרה. כשעצרו אותי כאילו השמיים נפלו עלי וברחתי לשוטרים, לא יודע למה. נראה לי שרציתי לברוח מעצמי. כשרצתי השוטר אמר "עצור או שאני יורה", אז צעקתי לו "תירה בי, תירה בי". עד כדי כך לא ידעתי מה הפניה הנכונה. לא היו לי את הכלים להתמודד עם זה. אני מרגיש שמאז המקרה נשברתי והרגשתי כישלון חרוץ. הרגשתי שאני שבר כלי, אבל מאז אני מרגיש שצמחתי מחדש וקיבלתי חזרה כוחות. אני יודע שאני אצליח בחיים האלה ואהיה אזרח חיובי. אני יודע שיש לי עתיד מלבד המעשים השליליים, מלבד מקומות כמו כלא".

ועוד באותו עניין. חשוב ביותר לעיין בגזר הדין של בית משפט השלום. בית המשפט מצא להקל עם המשיב במידה מסוימת ואף במידה רבה, לפי שקבע כי חלק מהמאסר בפועל ירוצה בחופף למאסר אותו ריצה אותה עת. כל כך משום שבית המשפט השלום השתכנע כי מדובר בנסיבות מקלות, וכך נקבע באותו גזר דין:

"מאותם מסמכים כמו גם מדברי פרופ' יסעור ומתיאורו של אבי הנאשם ותיאורו של מנהל העבודה במוסך עולה, כי במשך תקופה ארוכה ולא מבוטלת עשה הנאשם מאמץ לעלות על פסי התנהלות והתנהגות מתפקדים ונטל חלק בהליך שיקומי. מאמציו אלה של הנאשם נלקחים בחשבון, עם זאת לא ניתן להתעלם מן המעשים נושא כתב האישום שלפניי, שעומדים בסתירה חזיתית לאותם מאמצים. הקשבתי רוב קשב לכל הטיעונים וגורמים שונים ניסו למצוא הסברים כאלה ואחרים לשינוי המהותי בהתנהלות הנאשם. אני לוקחת בחשבון את הטענה שהנאשם היה מצוי באותה עת בתקופת שבר, עקב אכזבתו מתוצאות פניותיו בבקשות לשחרור מוקדם. אינני מקבלת את הטענה שהליכי נטילת המשכנתא וקשיים כלכליים משפחתיים, טענה שהוצהרה על-ידי הסנגור הביאה להתנהלות הנאשם שכן, אין כל קשר בין מעשי המרמה שביצע לבין צורך כלכלי. בסופו של דבר, אני מתחשבת במידת מה באותם מאמצי שיקום ונסיבות חיים של הנאשם, שהיתה להם השפעה

על ביצוע המעשים".

והנה, לא חלף זמן רב מעת שחרור המשיב ממאסרו כאמור, ומהרושם שעשו דבריו ומליצי היושר של המשיב בבית משפט השלום, ומצוי לפנינו כתב האישום מושא הבקשה למעצר עד תום ההליכים. ואני שואל, האם אין בדבריו אלה של המשיב, בבית משפט השלום, בטרם נגזר דינו, כדי להביא לכלל מסקנה אליה הגיע שירות המבחן? האם יש לתת אימון באדם מניפולטיבי זה? אדם שבעת שהיה בהליך שיקומי של שב"ס, בעת שריצה עונשי מאסר ממושכים בגין רצח ושווד בהיותו בחופשה ממאסר בגין מעשי הרצח והשווד, ביצע עבירות מרמה? האם אין בכך כדי להצביע על אישיותו של המשיב? שאלות רטוריות שהתשובות עליהן ברורות!

עולה אם כן, המסקנה הברורה והנחרצת, שלפנינו אדם אשר לכל אשר יפנה, עת יהיה משוחרר, יעבור עבירות ויפגע בציבור. מסוכנותו של המשיב מרקיעה שחקים. אני סבור כי, אין חלופה שתסכון, גם לא מעצר באיזוק אלקטרוני.

אני מורה, לפיכך, על מעצר המשיב עד תום ההליכים.

המזכירות תעביר החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ט חשוון תש"פ, 17 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.